

Winther: Jeg vil kun ligeoverfor den ærede sidste Taler bemærke, at min Tanke med Hensyn til den gjensidige Forsikring var den, at samtlige Amtsrådsstredse skulde give den specielle Sikkerhed, som man i Lovudkastet har tænkt, at Staten skulde give, men at derimod alle de forskjellige Amtsrådsstredses Reservecfonde skulde have en directe Ansvarlighed for Tabene indbyrdes eller tilsammen. Det var dette, jeg tænkte mig, og det synes jeg ikke var saa særdeles uklart.

Klein: Den næstforegaaende ærede Taler troer jeg ikke rigtigt har forstaaet de Uttringer, jeg tillod mig at fremkomme med i forrige Møde. Det har ikke været og er ikke min Mening at være imod, at de Umyndige, hvis Midler bleve bestyrede af Overformynderiet, komme til at betale de Afgifter, der ere forbundne dermed. Om man vil kalde den Afgift, der saaledes bliver at afholde af de Umyndige, en Indtægtskat, som jeg halvt spøgende kaldte den, eller en Assurancepræmie, gjør forsaavidt Intet til Sagen. Hvad jeg tillod mig at gjøre gjældende, er, at, naar man vil sammenligne den nye Ordning med den, der nu finder Steb udenfor Kjøbenhavn, saa er det en Fordeel ved den nuværende, at den er billigere for de Umyndige. Som Følge deraf maa det være en Bestræbelse at søge at gjøre den fremtidige Ordning saa billig som muligt for de Umyndige, og jeg omtalte navnlig dette Punkt, for deri at finde et hyderligere Argument imod den fra en vis Side forsvarede anden Ordning, hvorefter der skulde indrettes flere Overformynderier, idet jeg gjorde opmærksom paa, at flere Overformynderier ville blive dyrere og saaledes komme til at koste de Umyndige endnu Mere end den Ordning, som foreslaaes i Lovforslaget. Det er heller ikke min Mening, som den ærede Justitsminister synes at have opfattet mig, at der strax i dette Dieblif vil kunne gjøres en betydelig Nedsættelse i de Afgifter, som efter Lovudkastets § 4 Nr. 1 skulle kræves af de Umyndige. Min Tanke var den, at efterhaanden som den Reservecfond, der skal opsamles, bliver større, og som Følge deraf Renten af Reservecfonden ogsaa bliver betydeligere, maatte man ibetmindste kunne vinde en

Udsigt til en Nedsættelse af de Afgifter, der skulle erlægges af de Umyndige, ja med Tiden en Udsigt til, at denne Afgift ganske kunde bortfalde. I dette Tilfælde vil Bestyrelsen af Overformynderiet iøvrigt ligesuldt stee ved Hjælp af Midler, der ere opsamlede af de Umyndiges Midler.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, afstemtes Sagens Overgang til 2den Behandling, hvilken vedtoges eenstemmig med 62 Stemmer.

Casse: Jeg tillader mig at foreslaae Nedsættelsen af et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Schjørring: Jeg troer rigtignok, at hvis man vil have noget Haab om, at denne meget gamle Sag omsider i denne Samling kan komme til Afgjørelse og Afslutning — og derom synes der dog at være et almindeligt Ønske — vil det være absolut nødvendigt, at man opgiver Nedsættelsen af et Udvalg og indskrænker sig til saadanne Endringsforslag, som hverken ere altfor væsentlige eller altfor indgribende.

Casse: Jeg troer ikke, at man ligefrem kan sige, at det er en gammel Sag, der foreligger; det er en ny Sag, idet der her er Spørgsmaal om en Ordning af Forholdet, som ikke tidligere har været under Behandling i Folkethinget. En saadan Betegnelse deraf er derfor ikke ganske correct.

Thurah: Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det for mig er en ældgammel Sag, da det er en ældgammel Sag, at Befolkningen i høi Grad har ønsket Forandring i dette Forhold. Derfor, og kun derfor, er det mig magtpaaliggende, at den fremmes og tilendbringes i denne Samling.

Winther: Ja, denne Ansøgnelse deler jeg aldeles, men jeg troer, at det er en uheldig Vej, man her er slaaet ind paa, og at den kan rettes i et Udvalg. Det er i det Hele betydeligt, at man vil ansee det for en Forsinkelse af en Sag, at den henvises til et Udvalg. Naar De vælge de rette Mænd dertil, troer